

врѣменно желаяхме: да спазимъ оттоманската империя и, въ сжщото врѣме, да съдѣйствоваме за образование на нови господарства, които се надѣятъ да се създадатъ отъ нейнитѣ откъслечи“.

Въ дипломатическата нота отъ 3 октомврий 1870 година, Тиеръ писалъ: „Като не биле въ състояние да прѣобразуватъ изведнаждъ всичката държава, пожелали щото истръгнатитѣ отъ нея части да се прѣвръщатъ въ господарства, независими отъ съседнитѣ империи“.

— Отдавно йоще се прѣдвижда момента, когато турцитѣ ще бждатъ принудени пакъ да се върнатъ въ Азия. Tott разказва въ своитѣ записки, че, когато въ 1788 година войната на турцитѣ съ руситѣ се наченала неблагоприятно, то Кеиръ-ефенди го попиталъ, съ какво, въ случай че се продължатъ тѣзи неблагоприятности, могли би да се завършатъ; срѣщата имъ происходила въ една отъ стаитѣ на двореца отъ който се виждало, на другия брѣгъ на Босфора, Скутари. Tott, като му указалъ на Азия, лаконически отговорилъ: Тамъ, тамъ, насрѣща!“ — „Какво отъ това, отговорилъ турчина, и тамъ има прѣлестни долинки: ний ще си направимъ въ тѣхъ кѣшове и ще си приемъ и тамъ наргилето така исправно, както и тука“. Оттука се вижда, че рѣшението на источния въпросъ, което се заключава въ испяжданието турцитѣ съ оржжието имъ и парцалитѣ имъ, — рѣшение, което, както говорятъ, покровителствова Гладстонъ, — не е отъ днесъ или отъ вчера. Но има и друго рѣшение, което би могло да се осжществи много по лесно и което не би нарушило никои интереси; напротивъ, всички, и христианитѣ и мюсюлманитѣ и особено мюсюлманитѣ би намѣрили въ него голѣми згодности. Неотдавно йоще това рѣшение така краснорѣчиво се е излагало и се е защищавало отъ Сенъ-Маркъ-Жирардена, по поводъ на сега забравената, но въ свое врѣме твърдѣ добръ приетата книга на единъ просвѣщенъ гркъ, Дионисий Раттосъ, който прѣдлагалъ да прѣвърнатъ Цариградъ въ свободенъ градъ и въ порто-франко, подобно на Хамбургъ. Управлението на града да бжде въ ржцѣтъ на сената, въ който да засѣдаватъ прѣдставители отъ различни